

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 11Co/90/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7112223315
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 05. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Tutko
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2020:7112223315.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Tutka a sudcov JUDr. Ľuboša Kunaya a Mgr. Angeliky Sopoligovej v spore žalobcu K. P.Í., B. V. Q., U. Č.. XXX/XX, zastúpeného JUDr. Jurajom Kusom, advokátom, so sídlom v Michalovciach, Nám. osloboditeľov č. 10 proti žalovanej Slovenskej republike, za ktorú koná Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Štúrova č. 2, o náhradu škody, o odvolaní žalobcu a žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Košice I zo dňa 09.10.2018 č.k. 35C/244/2012-564 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Náhradu trov odvolacieho konania stranám sporu n e p r i z n á v a.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi sumu 20.000,- eur s 9 % úrokom z omeškania od 06.02.2012 do zaplatenia do 30 dní od právoplatnosti rozsudku, v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a žalobcovi priznal voči žalovanej náhradu trov konania v rozsahu 100 %.
2. Týmto rozsudkom rozhodol súd prvej inštancie o peňažnom nároku žalobcu na náhradu škody titulom nezákonného rozhodnutia.
3. Pri rozhodovaní vychádzal súd prvej inštancie zo zistenia, že žalobca v konaní uplatnil nárok na nemajetkovú ujmu vo výške 100.000,- eur, ktorý odôvodnil tým, že vyšetrovateľ Odboru inšpekčnej služby v Košiciach vydal dňa 14.12.2005 nezákonné rozhodnutie - uznesenie o vznesení mu obvinenia, proti ktorému podal sťažnosť, a táto bola prokurátorom zamietnutá. Následne Okresný súd Michalovce rozsudkom zo dňa 21.06.2010 v konaní 8T/212/2009 oslobodil ho spod obžaloby, pretože nebolo dokázané, že sa stál skutok mu vyčítaný. Bol tak nespravodlivo obvinený a trestne stíhaný v čase od 14.12.2005 do 07.07.2010, kedy sa oslobodzujúci rozsudok stál právoplatným, t.j. 4 roky a 8 mesiacov.
4. Na základe uvedených zistení a po vykonanom dokazovaní dospel súd k záveru, že nárok žalobcu je čiastočne dôvodný. Súd mal za preukázané, že rozsudkom Okresného súdu Michalovce zo dňa 21.06.2010 bol žalobca oslobodený spod obžaloby pre skutky právne kvalifikované ako pokračovací trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa a pokračovací trestný čin prijímania úplatku a inej nenáležitej výhody, pretože nebolo dokázané, že tieto skutky sa stali. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 07.07.2010.
5. Pri rozhodovaní súd vychádza z ustálenej súdnej judikatúry a súdnej praxe, že vynesenie oslobodzujúceho rozsudku má rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania

a vznesenia obvinenia pre nezákonnosť, čo je základnou podmienkou pri uplatnení práva na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Podľa názoru súdu podstata nároku na náhradu škody a totiž v takomto prípade neviaže na správnosť alebo nesprávnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní pri začatí trestného stíhania, ale len na samotný výsledok celého trestného stíhania. Súd bol teda toho názoru, že v danom prípade je splnená základná podmienka pre záver o zodpovednosti štátu. Vyhodnotením vykonaného dokazovania súd dospel k záveru, že v dôsledku trestného stíhania došlo k negatívnemu zásahu do osobnostných práv žalobcu na ochranu jeho súkromného a rodinného života, dôstojnosti, osobnej cti a dobrej povesti. Nemajetková ujma, ktorá žalobcovi vznikla v dôsledku trestného stíhania trvala po dobu takmer 5 rokov od vznesenia obvinenia do vynesenia oslobodzujúceho rozsudku, ktorá mala vplyv na následky na jeho osobný, rodinný, profesný život a tieto je možné odstrániť priznaním zadosťučinenia vo forme finančnej náhrady za splnenia zákonných podmienok a kritérií podľa § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. Súd vychádzal z názoru, že samotné trestné stíhanie má negatívny dopad na povesť a vnímanie stíhanej osoby jej okolím. V prejednávanej veci za výnimočnú okolnosť považoval súd neúmernú dĺžku trvania trestného stíhania a s tým spojené neúmerné dlhé vystavenie stíhanej osoby prirodzeným negatívnym dopadom trestného stíhania. Súd bol toho názoru, že žalobca preukázal v zásade nepriaznivý dopad v súvislosti s dĺžkou trestného stíhania v jeho osobnom, súkromnom a rodinnom živote a prihliadol aj na to, že žalobca v priebehu konania vo všeobecnosti poukázal na dĺžku trestného konania bez bližšieho zdôvodnenia, či konkretizácie obdobia. Ohľadom výšky nemajetkovej ujmy súd uviedol, že nemožno priznávať neprimerané, či dokonca premrštené sumy, ktoré by v konečnom dôsledku viedli k bezdôvodnému obohacovaniu. V tejto súvislosti poukázal na názor Európskeho súdu pre ľudské práva ohľadom náhrady nemajetkovej ujmy v obdobných prípadoch. Vychádzajúc aj z názorov odvolacieho súdu súd prvej inštancie posúdil nárok žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy a dospel k záveru, že výška peňažného zadosťučinenia za vzniknutú nemajetkovú ujmu žalobcovi, je vo výške 20.000,- eur primeraná, čo zodpovedá zákonným kritériám § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. a nepochybne odzrkadľuje aj najnovší vývoj súčasnej judikatúry. V prevyšujúcej časti preto žalobu ako nedôvodnú zamietol. Vzhľadom na to, že žalovaná bola v omeškaní s plnením peňažného dlhu, súd postupom podľa § 3 ods. 1 Nar. vlády SR č. 87/1995 Z.z. v spojení s § 517 ods. 1 Občianskeho zákonníka zaviazal zaplatiť žalobcovi aj príslušný úrok z omeškania vo výške 9% od 06.02.2012 do zaplatenia.

6. O trovách konania rozhodol súd podľa § 255 ods. 1 CSP a žalobcovi priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 % z priznanej sumy.

7. Proti tomuto rozsudku v zamietajúcom výroku podal včas odvolanie žalobca a vo vyhovujúcom výroku aj žalovaná.

8. Žalobca v odvolaní žiadal, aby odvolací súd zmenil rozsudok v napadnutom zamietajúcom výroku tak, že zaviazal žalovanú zaplatiť mu sumu 80.000,- eur s 9 % úrokom z omeškania a priznal mu náhradu trov konania v rozsahu 100 % z nemajetkovej ujmy vo výške 100.000,- eur. V odvolaní uviedol, že nesúhlasí s názorom súdu, ak mu nepriznal nepriaznivé následky súvisiace s trestným stíhaním, ktoré mu boli spôsobené medializáciou celého prípadu. Ak by nebol trestne stíhaný a obvinený z dvoch trestných činov, tak média by tieto informácie nešírili. Jeho trestná vec bola medializovaná ako hotová vec. Vec bola medializovaná aj v televízii Markíza na hlavných správach, na čo tiež poukázal. Neobstojí preto tvrdenie súdu, že žalovaná nezodpovedá za medializáciu trestnej veci a následky tým spôsobené.

9. Za nedostatočnú považuje aj argumentáciu súdu, ak neprihliadal na následky trestného stíhania vo sfére jeho zdravotného stavu. Táto argumentácia súdu neobstojí, lebo je v rozpore s vykonaným dokazovaním. V tejto súvislosti poukazuje na 4 lekárske správy, z ktorých obsahu nijako nevyplýva, že jeho trestné stíhanie spôsobilo iba jednorazové ťažkosti prechodného charakteru. Z týchto správ je zrejmé, že hneď potom, čo bol obvinený, skolaboval a musel byť hospitalizovaný v nemocnici. Z obsahu lekárskeho správ je zrejmé, že sa lieči na vysoký krvný tlak a má vážne problémy so srdcom. Neskôr bol operovaný na srdce a boli mu voperované viacnásobné bypassy. Zhoršenie svojho zdravotného stavu v príčinnej súvislosti s 5 ročným trestným stíhaním preukázal aj vlastnou výpoveďou pred súdom. o nepriaznivom zdravotnom stave vypovedali aj svedkovia.

10. Ďalej vyslovil názor, že ak súd stratu jeho mesačného príjmu vo forme mzdy ako aj ďalších sociálnych výhod z výkonom jeho funkcie nepovažoval za dôležité a na tieto neprihliadal, nepovažuje tento názor za správny. Tento právny názor súdu je v rozpore s ust. § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003

Z.z. Nemá iný prostriedok ochrany, než v tomto konaní sa domáhať náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch sa nezákonné rozhodnutie verejnej moci. Strata služobného pasu, strata odchodného a krátenie výsluhového dôchodku patria medzi kritéria, na ktoré musí súd prihliadať a ktoré sú jasne uvedené v § 17 ods. 3 zákona. Za správne nepovažuje ani názor súdu, ktorý poukazuje na určovanie primeranej výšky náhrady nemajetkovej ujmy spôsobené nezákonným rozhodnutím vychádzajúc z judikatúry Ústavného súdu a Európskeho súdu pre ľudské práva. Tieto názory súdu nie sú správne, lebo sú vytrhnuté z kontextu viacerých právnych názorov. Podľa jeho názoru neobstojí tvrdenie súdu, že náhrada nemajetkovej ujmy by nemala prevyšovať maximálnu výšku náhrady priznávanej za telesné zranenia, t.j. náhradu škody na zdraví. Nesúhlasí ani s názorom, že výška náhrady nemajetkovej ujmy by nemala byť vyššia ako náhrada priznávanej pozostalým za násilné trestné činy. Ohľadom výšky náhrady nemajetkovej ujmy uviedol, že priznanie každej náhrady nemajetkovej ujmy závisí na správne úvahe súdu a na konkrétnych okolnostiach prípadu, a preto je nemožné paušalizovať priznané výšky v iných rozhodnutiach súdov. Podľa jeho názoru rozhodnutie súdu nie je preskúmateľné, pretože súd sa nevysporiadal s tým, prečo by nebola primeraná požadovaná suma 100.000,- eur ako náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch za negatívne následky, ktoré mu spôsobilo 5 ročné trestné stíhanie vo všetkých oblastiach života.

11. Žalovaná v odvolaní žiadala, aby odvolací súd napadnutý rozsudok vo vyhovujúcom výroku zmenil a žalobu v celom rozsahu zamietol.

12. V odvolaní uviedla, že rozsudok súdu prvej inštancie vo vyhovujúcom výroku vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalobca v priebehu konania nepreukázal existenciu nezákonného rozhodnutia, na základe ktorého by mu prináležal nárok na náhradu škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. Vyslovil názor, že pokiaľ orgány v činnom trestnom konaní konajú v rámci trestného konania zákonne, nemôžu neoprávnene zasiahnuť do osobnosti fyzickej osoby a teda ani fyzickej osobe následne nemôže vzniknúť nárok na náhradu škody a nemajetkovú ujmu, keďže nedošlo k neoprávnenému zásahu do jeho osobnosti. V tejto súvislosti poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 4MCdo/20/2009 ako aj rozhodnutie Ústavného súdu SR sp.zn. II. ÚS 163/2013. Má teda za to, že pokiaľ orgány činné v trestnom konaní postupujú v súlade s platným Trestným poriadkom, pričom sú povinné, ak sú na to splnené podmienky vzniesť obvinenie konkrétnej osobe a následne je podať obžalobu a hneď na mieste vyhodnocovať tento ich postup ako je rozhodnutie takto vydané ako nezákonné len preto, že v konaní pred súdom dôjde k oslobodeniu obvineného spod obžaloby. Z legálneho rozhodnutia orgánu činného v trestnom konaní preto nemožno posudzovať na základe konečného výsledku trestného konania, ale len na základe toho, či boli splnené zákonné podmienky stanovené pre jeho vydanie. Z tohto dôvodu nemožno rozhodnutie o vznesení obvinenia vyhodnotiť ako nezákonné, výlučne na základe výsledku trestného konania, hoci celé dovtedajšie konanie prebiehalo zákonným spôsobom, všetky subjekty trestného konania postupovali v zmysle trestného poriadku a všetky vydané rozhodnutia boli v tom - ktorom konkrétnom štádiu trestného konania zákonné a odôvodnené. Ďalej poukazuje na to, že súčasná prax súdov spočíva aj v tom, že pokiaľ dôjde k zastaveniu trestného stíhania alebo k oslobodeniu obvineného spod obžaloby, považuje je uznesenie o vznesení obvinenia za nezákonné, nemá oporu v žiadnom ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z. Hoci bola súdnou praxou vytvorená tzv. fikcia nezákonnosti rozhodnutia, táto nemá oporu v uvedenom zákone. V tejto súvislosti poukazuje na rozsudok Okresného súdu Bratislava I sp.zn. 19C/181/2013 ako aj na rozsudok Okresného súdu Košice II sp.zn. 42C/412/2015 a rozsudok Okresného súdu Bratislava I zo dňa 12.01.2018. V žalobcom tvrdenej veci bolo trestné konanie vykonané v súlade s trestným poriadkom a teda v danej veci nie je splnená zákonná podmienka uplatnenia náhrady škody a to existencia nezákonného rozhodnutia - právny titul pre priznanie náhrady škody teda neexistuje. Ďalej namietala tú skutočnosť, že súd pri prisúdení náhrady nemajetkovej ujmy neozrejmil, ktoré konkrétne okolnosti považoval za rozhodujúce pri priznaní náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 20.000,- eur.

13. Na základe podaných odvolaní odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok a konanie mu predchádzajúce podľa § 379 v spojení s § 380 C.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania postupom podľa § 385 C.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu a žalovanej nie sú dôvodné.

14. Vo vzťahu k odvolacej námietke žalovanej spočívajúcej v nespĺnení podmienok pre vznik zodpovednosti za škodu, odvolací súd poukazuje na svoj názor vyjadrený vo svojom zrušujúcom uznesení zo dňa 10.05.2017 č.k. 3Co/142/2016 - 399, od ktorého sa nemá dôvod odchyliť. Zotrúva preto na názore, že v prejednávanej veci súd prvej inštancie správne aplikoval na daný prípad ust.

§ 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. a správne posúdil zodpovednosť štátu ako zodpovednosť za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím. Správne interpretoval uvedené ustanovenie v otázke, že zastavenie trestného stíhania z dôvodu, že k trestnému činu nedošlo, má rovnaký význam ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia pre nezákonnosť.

15. Za nedôvodnú považuje odvolací súd odvoláciu námietku žalobcu spočívajúcu v tvrdení o nesprávnom ustálení výšky náhrady nemajetkovej ujmy. Súd prvej inštancie sa s uvedenou spornou otázkou vypořiadal správne a jeho závery majú v tomto smere základ v judikatúre Najvyššieho súdu SR. Súd správne poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Cdo/19/2018 zo dňa 24.07.2018. V tejto súvislosti poukazuje odvolací súd na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 30.09.2013 sp.zn. 6MCdo/15/2012, ktorý dospel k záveru, podľa ktorého určenie výšky primeranej náhrady nemajetkovej ujmy nie je záležitosťou voľnej úvahy, ktorá by nepodliehala žiadnemu hodnoteniu; jej základom je zistenie skutkových okolností, ktoré súdu umožnia úvahu na určitom kvalitatívnom posúdení základných súvislostí. Treba, aby súdy v súvislosti s tým vzali do úvahy aj iné hmotnoprávne predpisy upravujúce odškodnenie napr. zákon č. 215/2006 Z.z. v zmysle ktorého v prípade, že trestným činom bola spôsobená smrť, má poškodený nárok na vyplatenie odškodnenia v sume 50 násobku minimálnej mzdy; pri trestnom čine znásilnenia, sexuálneho násillia alebo sexuálneho zneužívania za spôsobenú morálnu škodu stanovuje limit odškodnenia vo výške 10 násobku minimálnej mzdy.

16. V zmysle § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení zákona č. 412/2012 Z.z. výška náhrady nemajetkovej ujmy priznaná podľa § 17 ods. 2 tohto zákona nemôže byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násillím trestnými činmi podľa osobitného predpisu. Bol teda stanovený maximálny limit výšky náhrady nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Na záveroch Najvyššieho súdu SR o povinnosti všeobecného súdu určiť primeranú výšku náhrady spôsobenej nezákonným rozhodnutím po zohľadnení iných právnych predpisov slovenského právneho poriadku upravujúceho odškodnenie, ako aj judikatúru Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva, ku ktorým dospel Najvyšší súd SR skôr už v rozhodnutiach, v ktorých bol uplatnený nárok na náhradu nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 58/1969 Zb. nezmenili neskôr nič ani zákon č. 517/2008 Z.z. ani zákon č. 412/2012 Z.z. Určenie maximálnej hranice náhrady nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným rozhodnutím tak, aby priznaná náhrada nebola vyššia ako náhrada za ujmu, ktorú utrpeli obeť trestných činov, je pokračovaním v už nastolenom trende legislatívnych úprav pod vplyvom rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudské práva.

17. Odvolací súd stotožňujúc sa týmito dôvodmi považuje za správne rozhodnutie súdu prvej inštancie o priznaní náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 20.000,- eur majúc za to, že toto zodpovedá vyššie uvedeným kritériám. K odvolaniu žalobcu považuje odvolací súd za potrebné uviesť, že sa necíti byť viazaný právnymi názormi iných senátov tunajšieho súdu vo veciach, resp. názormi súdov prvej inštancie, na ktoré žalobca poukazuje v odvolaní. Tieto neprestávajú totiž ustálenú judikatúru. Za nedôvodnú považuje odvolací súd aj odvoláciu námietku žalobcu, v ktorej sa snaží nároky predstavujúce majetkovú škodu zakomponovať ako súčasť nároku na náhradu nemajetkovej ujmy iba s poukazom na to, že z dôvodu uplynutia lehoty na obnovu konania Personálneho rozkazu č. 736 zo dňa 22.12.2005, ktorým bol prepustený zo služobného pomeru príslušníka policajného zboru, nemá splnené podmienky vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú týmto personálnym rozkazom. Sám žalobca je totiž toho názoru, že uvedená škoda mu vznikla v príčinnej súvislosti so zánikom jeho služobného pomeru a nie v príčinnej súvislosti s trestným stíhaním. Takýto postup žalobcu nemá oporu v hmotnom práve. Súd prvej inštancie teda správne postupoval ak prípadnú škodu na zárobku, odstupnom, či odchodnom, teda škodu v podobe straty týchto benefitov nevyhodnotil v prospech žalobcu. Z uvedených dôvodov preto odvolací súd nepovažuje za dôvodné odvolanie žalobcu v zamietajúcom výroku ohľadom žalobcom uplatnenej výšky nemajetkovej ujmy.

18. Za nedôvodné považuje odvolací súd aj odvolanie žalovanej ak namieta, že súd pri prisúdení náhrady nemajetkovej ujmy nezrejmil, ktoré konkrétne okolnosti považoval za rozhodujúce pre priznanie náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 20.000,- eur. V tejto súvislosti poukazuje odvolací súd na presvedčivé odôvodnenie ohľadom priznanej výšky nemajetkovej ujmy žalobcovi a to najmä v ods. 83 až 87, 92, 96 až 101 napadnutého rozsudku.

19. Odvolací považuje rozhodnutie súdu prvej inštancie za správne aj vo výroku o priznanej náhrade trov konania úspešnému žalobcovi v rozsahu 100 % z priznanej výšky náhrady nemajetkovej ujmy 20.000,-

eur. Je tomu tak preto, že žalobca bol plne procesne úspešný, nakoľko mal plný úspech čo do základu uplatneného nároku a súčasná výška plnenia vyplývajúca z tohto jeho procesného úspechu závisela výlučne od úvahy súdu. Súd prvej inštancie teda správne rozhodol, ak žalobcovi priznal náhradu trov konania iba z prisúdenej sumy 20.000,- eur, avšak v plnej výške.

20. Vzhľadom na uvedené možno konštatovať, že odvolacie námietky strán sporu nie sú dôvodné, preto odvolací súd napadnutý rozsudok podľa § 387 ods. 1 C.s.p. ako vecne správny potvrdil.

21. Žalobca ani žalovaná v odvolacom konaní úspech nemali, každá strana mala v odvolacom konaní úspech len čiastočný, preto odvolací súd náhradu trov odvolacieho konania stranám sporu nepriznal (§ 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 2 C.s.p.).

22. Uvedené rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je

podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).